

Warszawa, dnia 24 maja 2016 r.

L.dz. SD-0064-0003(2)/16
Sygn. akt KSD/04/16

Decyzja Nr 10/16

Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa

Na podstawie art. 158 § 1, 157 i 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity - Dz. U. z 2016 r., poz. 23) po rozpatrzeniu w dniu 24 maja 2016r. wniosku Pana z dnia 5 lutego 2015 r. o stwierdzenie nieważności decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r. o ukaraniu karą upomnienia z nałożeniem obowiązku złożenia w wyznaczonym terminie egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej, Krajowy Sąd Dyscyplinarny Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa,

**odmawia stwierdzenia nieważności
decyzji Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Mazowieckiej Okręgowej Izby
Inżynierów Budownictwa z dnia 24 sierpnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności
zawodowej Pana**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 5 lutego 2015 r. Pan wniósł do Ministra Infrastruktury i Rozwoju o stwierdzenie nieważności:

- decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r. o ukaraniu karą upomnienia z nałożeniem obowiązku złożenia w wyznaczonym terminie egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej,
- decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 5 lipca 2006 r. o odmowie wznowienia postępowania zakończonego decyzją z dnia 24 sierpnia 2004 r.,
- decyzji KSD PIIB utrzymującej w mocy decyzję OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 5 lipca 2006 r.
- decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 12 września 2007 r. o zakazie wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie na okres 2 lat wraz z obowiązkiem złożenia w tym terminie egzaminu ze znajomości procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej,
- decyzji KSD PIIB utrzymującej w mocy OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 12 września 2007 r.

Wskazał, że mocą OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r. został ukarany karą upomnienia z nałożeniem obowiązku złożenia w wyznaczonym terminie egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej. Stwierdził, że wydanie decyzji

nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ nie brał udziału w postępowaniu z powodu wysłania przez OSD zawiadomienia o rozprawie na niewłaściwy adres co spowodowało odebranie jej przez osobę nieuprawnioną. Poza tym wniosek o ukaranie nie został wniesiony przez organ nadzoru budowlanego lecz organ samorządu zawodowego bez udziału Obwinionego, co rażąco narusza art. 97 ust. 1 Prawa budowlanego. Naruszony został także przepis art. 98 ust. 2 Prawa budowlanego oraz szereg przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do członków samorządów zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów.

Pismem z kwietnia 2015 r. Minister Infrastruktury i Rozwoju wystąpił od Prezesa Krajowej Rady PIIB o udzielenie informacji o prowadzonych w sprawie Pana postępowaniach.

W piśmie z dnia 14 maja 2015 r. Prezes Krajowej Rady PIIB poinformował, że Minister nie jest organem właściwym do rozpoznania wniesionych wniosków o stwierdzenie nieważności decyzji i że wniosek ten powinien zostać przekazany do rozpoznania organowi właściwemu, tj. KSD PIIB.

Pismem z dnia 30 września 2015 r. Minister Infrastruktury i Rozwoju zobowiązał KSD PIIB do przekazania akt sprawy w celu rozpatrzenia przez Ministra wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji.

Przewodniczący KSD PIIB w piśmie z dnia 14 października 2015 r. podtrzymał argumentację o właściwości KSD PIIB w sprawach dotyczących postępowań nadzwyczajnych, w tym w sprawach stwierdzenia nieważności decyzji.

Ostatecznie w piśmie z dnia 27 stycznia 2016 r. Minister Infrastruktury i Rozwoju przekazał na podstawie art. 65 § 1 K.p.a. zgodnie z właściwością wniosek Pana o stwierdzenie nieważności wymienionych w nim decyzji do Prezesa Krajowej Rady PIIB.

Z uwagi na to, że Pan wniósł o stwierdzenie nieważności 5 decyzji KSD PIIB rozpatrzy ten wniosek w odniesieniu do przeprowadzonych spraw administracyjnych. Sądy dyscyplinarne (OSD i KSD) przeprowadziły 3 sprawy administracyjne, pierwszą zakończoną ostateczną i prawomocną decyzją OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r., drugą dotyczącą wznowienia postępowania rozpatrywaną w dwóch instancjach i trzecią o nałożeniu kary zakazu wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, także rozpatrywaną w dwóch instancjach. W stosunku do każdej z wymienionych spraw administracyjnych KSD PIIB przeprowadzi postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności zakończone wydaniem decyzji administracyjnej w tym zakresie.

Odnosząc się do wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r., należy wskazać, co następuje:

Decyzją z dnia 24 sierpnia 2004 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Mazowieckiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa po rozpoznaniu wniosku Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej Mazowieckiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa z dnia 7 czerwca 2004 r. o wszczęcie postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej uznał Pana za winnego tego, że:

1) pełniąc samodzielną funkcję techniczną w budownictwie kierownika budowy domu jednorodzinnego w Nowej Woli gm. Lesznówola na działce o nr

a) wskutek rażących zaniedbań polegających na wadach w wykonaniu izolacji poziomych i pionowych fundamentów oraz nie zabezpieczeniu budowy na okres zimowy 2003/2004 doprowadził do powstania znacznych szkód materialnych (czyn z art. 95 pkt 3 Prawa budowlanego),

b) w sposób niedbały prowadził dokumentację budowy nie dokonując odpowiednich wpisów w dzienniku budowy oraz nie zapewniając obecności dziennika budowy na terenie budowy (czyn z art. 95 pkt 4 i art. 22 pkt 2 Prawa budowlanego w związku z § 2 ust. 1 i § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 czerwca 2002 r. w sprawie dziennika budowy, montażu i rozbiórki, tablicy informacyjnej oraz ogłoszenia zawierającego dane dotyczące bezpieczeństwa pracy i ochrony zdrowia),

c) zaniedbał obowiązku zgłaszania inwestorowi do sprawdzenia lub odbioru robót ulegających zakryciu oraz nie zapewnił dokonania ustalonych w umowie prób i sprawdzenia instalacji, urządzeń technicznych i przewodów kominowych (czyn z art. 95 pkt 4 w związku z art. 22 pkt 7 Prawa budowlanego),

d) nadużył zaufania inwestora nie postępując w sposób otwarty oraz nie zapewniając terminowego i prawidłowego zrealizowania podjętego zadania (czyn z art. 95 pkt 4 Prawa budowlanego w związku z art. 41 pkt 2 obowiązującej wówczas ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów i pkt 4 Kodeksu zasad etyki zawodowej członków Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa),

2) pełniąc funkcje kierownika budowy domku letniskowego w Wildze przy ul.

a) nie zapewnił dokonania ustalonych w umowie prób i sprawdzenia instalacji, urządzeń technicznych i przewodów kominowych oraz nie przekazał certyfikatów i deklaracji zgodności na zastosowane na budowie materiały budowlane (czyn z art. 95 pkt 4 w związku z art. 22 pkt 7 Prawa budowlanego),

b) wskutek rażących zaniedbań opisanych w pkt a) naraził inwestorów na powstanie znacznych szkód materialnych (czyn z art. 95 pkt 3 Prawa budowlanego),

c) nadużył zaufania inwestora nie postępując w sposób otwarty oraz nie zapewniając terminowego i prawidłowego zrealizowania podjętego zadania (czyn z art. 95 pkt 4 Prawa budowlanego w związku z art. 41 pkt 2 obowiązującej wówczas ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów i pkt 4 Kodeksu zasad etyki zawodowej członków Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa).

Za popełnienie powyższych czynów OSD MOIIB na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego wymierzył karę upomnienia z jednoczesnym nałożeniem obowiązku złożenia egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej. Termin złożenia egzaminu został określony w ciągu roku od dnia, kiedy wydana decyzja stanie się ostateczna.

Pan _____ nie wniósł odwołania od powyższej decyzji do Krajowego Sądu Dyscyplinarnego. Decyzja stała się ostateczna z upływem terminu do wniesienia odwołania.

Następnie OSD i KSD odpowiednio decyzjami z dnia 5 lipca 2006 r. i z dnia 10 listopada 2006 r. odmówiły wznowienia postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej Pana

Decyzją z dnia 12 września 2007 r. OSD MOIIB na posiedzeniu niejawnym orzekł w stosunku do Pana zakaz wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie na okres 2 lat wraz z obowiązkiem złożenia w tym terminie egzaminu ze znajomości procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej.

Decyzją nr 9/07 z dnia 14 grudnia 2007 r. KSD PIIB utrzymał w mocy powyższą decyzję

Następnie decyzją z dnia 11 lutego 2015 r. OSD Mazowieckiej OIIB działając na podstawie art. 96 ust. 6 Prawa budowlanego stwierdził w stosunku do Pana utratę uprawnień do pełnienia samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie.

Decyzją nr 13/15 z dnia 26 czerwca 2015 r. KSD PIIB utrzymał w mocy powyższą decyzję.

W chwili obecnej w WSA w Warszawie czeka na rozpoznanie skarga Pana na decyzję KSD PIIB nr 13/15 z dnia 26 czerwca 2015 r.

Odpowiadając na sformułowane przez Pana zarzuty dotyczące decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r. należy wskazać, że są one niezasadne.

Z pisma Mazowieckiej OIIB z dnia 11 lutego 2015 r. skierowanego do OSD wynika, że Pan w deklaracji wstąpienia do izby inżynierów budownictwa podał adres zamieszkania, ul. Komorowska. W dniu 6 stycznia 2003 r. przesłał fax, w którym wniósł o zmianę adresu do korespondencji na ul. Wrzosową. Natomiast w dniu 14 kwietnia 2003 r. przesłał pismo, w którym po raz kolejny zgłosił zmianę miejsca zamieszkania na ul. Brukselską

Wezwanie OSD z dnia 3 sierpnia 2004 r. na rozprawę wyznaczoną na dzień 24 sierpnia 2004 r. zostało skierowane do Pana na adres – ul. Wrzosowa

Decyzja z dnia 24 sierpnia 2004 r. została doręczona na ten sam adres (ul. Wrzosowa) w dniu 6 września 2004 r. Od powyższej decyzji Pan nie wniósł odwołania.

Wezwanie z dnia 3 sierpnia 2004 r. oraz decyzja z dnia 24 sierpnia 2004 r. nie zostały doręczone na adres wynikający z ewidencji posiadanej przez MOIIB.

W skardze do WSA w Warszawie z dnia 31 stycznia 2008 r. na decyzję KSD PIIB nr 9/07 z dnia 14 grudnia 2008 r. odnosząc się do decyzji z dnia 24 sierpnia 2004 r. Pan wskazał, że „na skutek dramatycznych wydarzeń rodzinnych oraz braku profesjonalnego pełnomocnika na tym etapie postępowania Skarżący przeoczył termin wniesienia odwołania od tej decyzji”.

Wynika więc z tego, że decyzja ta została mu doręczona, jednak nie wniósł od niej odwołania.

We wniosku o wznowienie postępowania oraz w odwołaniu od decyzji z dnia 5 lipca 2006 r. pełnomocnik Pana nie podnosił, że decyzja z dnia 24 sierpnia 2004 r. została wysłana na błędny adres. Wskazywał jedynie, że decyzja została wydana w postępowaniu toczącym się bez udziału strony i strona została pozbawiona prawa do obrony.

W skardze do WSA z dnia 13 grudnia 2006 r. Pan przyznał jednak, „że na pierwszej rozprawie domagał się odparcia zarzutów formułowanych przez świadków, przez zadanie im pytań, jednak Przewodniczący Sądu polecił złożyć wyjaśnienia na piśmie z uwagi na brak czasu (...). Na drugą rozprawę oskarżony nie mógł przybyć z uwagi na wynikłą w ostatniej chwili dramatyczną okoliczność rodzinną”.

Tak więc nie został pozbawiony prawa do obrony, ponieważ brał udział w rozprawie oraz mógł wyrażać swoje stanowisko w formie pism procesowych. Podkreślił to także WSA w Warszawie w wyroku z dnia 11 kwietnia 2007 r. wskazując, że „przebieg postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Skarżącego ewidentnie wskazuje, że brał on w nim udział, składał wnioski dowodowe. Fakt, iż nie brał udziału w rozprawie (jak twierdzi bez własnej winy) nie jest równoznaczny z pozbawieniem go udziału w postępowaniu, a to właśnie jest przesłanką do wznowienia postępowania”.

W sprawie trybu badania zarzutu pozbawiania strony czynnego udziału w postępowaniu wypowiedział się WSA w Warszawie w sprawie I SA/Wa 1342/14 stwierdzając, że zarzut, że wszystkie strony nie brały udziału w postępowaniu nadzorczym nie może zostać uznany za skuteczny. Ewentualne zaistnienie tej wady postępowania nie może być bowiem rozważane w kategoriach wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. - a w konsekwencji skutkować nieważnością decyzji objętej postępowaniem nieważnościowym. Zarzut pozbawienia czynnego udziału strony w postępowaniu administracyjnym może być bowiem rozważany wyłącznie na gruncie przesłanek wznowienia postępowania, konkretnie przesłanki unormowanej w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. W sprawie o stwierdzenie nieważności eliminuje się decyzję dlatego, że w niej samej (a nie w procedurze) tkwią ciężkie wady prawne, o których mowa w art. 156 § 1 k.p.a.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że ewentualne nieprawidłowości w toku postępowania mogły być przez Pana podnoszone w odwołaniu od decyzji. Pan z tej możliwości nie skorzystał. Decyzja stała się ostateczna i prawomocna.

Z treści przywołanej powyżej skargi do WSA w Warszawie wynika, że Pan przeoczył termin do wniesienia odwołania. Zapoznał się więc z wydaną decyzją i mógł wszystkie swoje zarzuty sformułować w odwołaniu, które wszczęłoby postępowanie odwoławcze. Poza tym przy ul. Wrzosowej Pan prowadził działalność gospodarczą. W odwołaniu z dnia 25 lipca 2006 r. pełnomocnik wniósł o doręczenie wezwania na adres ul. Wrzosowa Oznacza to, że w skupiała się aktywność zawodowa strony i nie było przeszkód aby tam doręczyć jej wezwanie.

Według art. 42 § 1 K.p.a. pisma doręcza się osobom fizycznym w ich mieszkaniu lub miejscu pracy. OSD w prowadzonym postępowaniu mógł więc posiłkować się danymi adresowymi wynikającymi z prowadzonej ewidencji członków, ale mógł też samodzielnie ustalić adres zamieszkania lub wykonywania pracy strony postępowania. W omawianym przypadku OSD wysłał zawiadomienie o rozprawie oraz decyzję do miejsca wykonywania pracy, co jest zgodne z alternatywnym sposobem doręczania przewidzianym w art. 42 § 1 K.p.a.

We wniesionym wniosku Pan _____ wskazał na wydanie decyzji z rażącym naruszeniem prawa przywołując przepisy art. 156 i 157 K.p.a.

Według art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

W doktrynie postępowania administracyjnego wskazuje się, że „w odniesieniu do prawa procesowego, chociażby z uwagi na istnienie trybu wznowienia, tylko niektóre przypadki mogą być kwalifikowane jako rażące. Jak bowiem podkreślił NSA w wyroku z dnia 6 stycznia 2009 r., II GSK 600/08, LEX nr 475235: „Posłużenie się przez ustawodawcę w przepisie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. nieostrym pojęciem "rażącego naruszenia prawa", wymaga szczególnej staranności w budowaniu tezy, że naruszenie jasnych w treści norm proceduralnych jest rażącym naruszeniem prawa. O ile bowiem w przypadku prawa materialnego teza ta w zasadzie nie jest kwestionowana, to w odniesieniu do prawa procesowego, chociażby z uwagi na istnienie trybu wznowienia, tylko niektóre przypadki mogą być kwalifikowane, jako rażące". Zalicza się do takich przypadków pogwałcenie zasad ogólnych kodeksu. Uważa się przy tym, że o tym, czy miało miejsce rażące naruszenie prawa, decyduje przede wszystkim oczywistość tego naruszenia. W odniesieniu do przepisów o postępowaniu administracyjnym za rażące ich naruszenie należy uznać oczywiście niezastosowanie lub nieprawidłowe zastosowanie zasad ogólnych postępowania administracyjnego określonych w art. 6-11 w stopniu powodującym istotne ograniczenie uprawnień strony w postępowaniu, z wyjątkiem przepisów dających podstawę do wznowienia postępowania” – (Małgorzata Jaśkowska, Andrzej Wróbel Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex 2015).

W wyroku NSA z dnia 26 maja 2015 r. (II OSK 2573/13) Sąd wskazał, że przesłankę rażącego naruszenia prawa należy upatrywać nie w błędach wykładni przepisu, lecz w jasnych i niedwuznacznych przekroczeniach prawa i to takich, które z uwagi na ich skutki powodują, że dotkniętego wadą rozstrzygnięcia nie da się pogodzić z panującym porządkiem prawnym. O tym, czy miało miejsce rażące naruszenie prawa, decyduje więc przede wszystkim oczywistość tego naruszenia prowadząca do nadania prawa lub odmowy jego przyznania wbrew wszystkim przesłankom przepisu.

WSA w Warszawie w sprawie I SA/Wa 1747/14 stwierdził, że z uwagi na fakt, iż stwierdzenie nieważności decyzji jest wyjątkiem od ogólnej zasady trwałości decyzji ostatecznych, może mieć ono miejsce tylko wtedy, gdy decyzja w sposób niewątpliwy dotknięta jest przynajmniej jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. Z tego też powodu wykładnia tych przesłanek winna mieć charakter ścieśniający. Instytucję stwierdzenia nieważności zalicza się do nadzwyczajnych trybów wzruszania decyzji i stanowi ona odstępstwo od ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych określonej w przepisach k.p.a. Oznacza to, że nie każdy (nawet uzasadniony) zarzut naruszenia prawa może być skuteczną podstawą wzruszenia decyzji w tym trybie.

Podobnie wypowiedział się WSA w Warszawie w wyroku z dnia 26 lutego 2015 r. (I SA/Wa 2904/14) wskazując, że instytucję stwierdzenia nieważności zalicza się do nadzwyczajnych trybów wzruszenia decyzji i stanowi ona odstępstwo od ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych określonej w przepisach k.p.a. Oznacza to, że nie każdy (nawet uzasadniony) zarzut naruszenia prawa może być skuteczną podstawą wzruszenia decyzji w tym trybie.

Na kwalifikowaną formę naruszenia prawa zwrócił uwagę NSA w sprawie II GSK 525/13 wskazując, że "rażące naruszenie prawa" stanowi kwalifikowaną formę "naruszenia prawa" co oznacza, że utożsamianie tego pojęcia z każdym "naruszeniem prawa" jest oczywiście niesłuszne. Dla uznania, że wystąpiło kwalifikowane naruszenie prawa, nie wystarczy samo ustalenie faktu jakiegokolwiek "naruszenia prawa", lecz konieczne jest stwierdzenie i wykazanie, iż miało ono charakter rażący. Naruszenie przepisów postępowania lub prawa materialnego mające istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być podstawą stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej w postępowaniu prowadzonym w trybie nadzoru, jeżeli nie nosi cech rażącego naruszenia prawa.

W związku z powyższym należy uznać, że wskazywane przez Pana błędy w doręczeniu wezwania na rozprawę a następnie samej decyzji nie mają charakteru rażącego naruszenia prawa. Co więcej doręczenia te zostały dokonane prawidłowo, do miejsca pracy Pana . Nie można więc powiedzieć, że Pan został pozbawiony udziału w postępowaniu.

Poza tym kwestia udziału strony w postępowaniu była już przedmiotem badania sądu administracyjnego zakończonego prawomocnym wyrokiem.

Pismem z dnia 8 czerwca 2006 r. pełnomocnik Pana a wniósł bowiem o wznowienie postępowania zakończonego decyzją z dnia 24 sierpnia 2004 r. oraz o bezterminowe odroczenie, względnie zawieszenie zdawania przez egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej.

W uzasadnieniu wniosku pełnomocnik Pana stwierdził, że decyzja została wydana „w postępowaniu toczącym się bez udziału mojego klienta w oparciu o jednostronne zeznania osoby składającej skargę (...) klient mój został pozbawiony prawa do obrony, bowiem w dniu wyznaczonym przez Sąd Dyscyplinarny z przyczyn od siebie niezależnych nie mógł wziąć udziału w rozprawie prowadzonej przez Sąd Dyscyplinarny”.

Sądy dyscyplinarne obu instancji odmówiły wznowienia postępowania.

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2007 r. w sprawie VII SA/Wa 118/07 WSA w Warszawie oddalił skargę Pana na decyzję KSD PIIB nr 9/06 z dnia 10 listopada 2006 r. w przedmiocie odmowy wznowienia postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie.

W uzasadnieniu wyroku wskazano, że wniosek o wznowienie postępowania nie mógł być pozytywnie rozpatrzony ponieważ został złożony z uchybieniem terminu a także pomimo deklarowania oparcia go o przesłanki wznowienia określone w przepisach art. 145 § 1 pkt 4 i 5 K.p.a., takich podstaw w istocie nie zawierał.

W ocenie sądu administracyjnego organy orzekające obu instancji zasadnie przyjęły, iż

wskazane we wniosku o wznowienie postępowania okoliczności nie stanowią przesłanek do wznowienia postępowania określonych w przepisach art. 145 § 1 pkt 4 i 5 K.p.a.

Sąd wskazał, że „z materiału dowodowego wynika, że decyzja OSD z dnia 24 sierpnia 2004 r. została doręczona Skarżącemu w dniu 6 września 2004 r., a zatem miesięczny termin do złożenia podania o wznowienie postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 K.p.a. upłynął w dniu 6 października 2004 r. Poza tym przebieg postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej Skarżącego ewidentnie wskazuje, że brał on w nim udział, składał wnioski dowodowe. Fakt, że nie brał udziału w rozprawie (jak twierdzi bez własnej winy) nie jest równoznaczny z pozbawieniem go udziału w całym postępowaniu, a to właśnie jest przesłanką do wznowienia postępowania. Inne uchybienia procesowe w zakresie uczestnictwa strony w postępowaniu mogłyby być ewentualnie uwzględnione w toku postępowania instancyjnego a nie nadzwyczajnego, gdzie przesłanki wznowienia określone są w sposób precyzyjny”.

Poza tym według Sądu „skoro jest ewidentne - nie kwestionowane przez Skarżącego, że został prawidłowo poinformowany o terminie rozprawy, która odbyła się w dniu 24 sierpnia 2004 r. i korzystał z możliwości zgłaszania wniosków i wyjaśnień, to nie może skutecznie twierdzić, że zachodzi przesłanka braku jego udziału w prowadzonym postępowaniu”.

Z przytoczonego fragmentu uzasadnienia wynika, że Sąd nie podzielił tezy, iż Pan nie brał udziału w toczącym się postępowaniu w sprawie jego odpowiedzialności zawodowej w budownictwie.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony, stał się więc prawomocny.

Według art. 170 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Prawomocność wyroku oznacza to, że stwierdzone w nim okoliczności nie mogą być badane i podważane w innych postępowaniach.

NSA w wyroku z dnia 16 października 2014 r. (I GSK 93/13) wskazał, że jakkolwiek z zasady mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia sądu stan związania ograniczony jest, co do zasady, do rozstrzygnięcia zawartego w sentencji orzeczenia, to jednak nie oznacza to zwłaszcza, gdy uwzględnić kasacyjny model sądowniczo-administracyjnego wymiaru sprawiedliwości, że dla prawidłowego odczytania treści sentencji orzeczenia nie można (i nie należy) kierować się treścią jego uzasadnienia i zawartych w nim motywów, co w określonych sytuacjach uznać należy nawet za konieczne.

Podobnie w wyroku z dnia 24 czerwca 2014 r. (I GSK 446/13) NSA wskazał, że artykuł 170 p.p.s.a. stanowi, że orzeczenie prawomocne wiąże przede wszystkim strony i sąd, który je wydał, jak również inne sądy i inne organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Przyjmuje się, że wiążący w rozumieniu tego przepisu charakter ma sentencja wyroku, tym niemniej dla prawidłowego odczytania jej treści trzeba kierować się jego uzasadnieniem. Moc wiążąca orzeczenia oznacza, że trzeba przyjmować, iż dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak stwierdzono w prawomocnym orzeczeniu.

Natomiast w sprawie II OSK 2423/12 NSA wskazał, że wynikająca z przepisu art.

170 p.p.s.a. moc wiążąca wcześniejszego orzeczenia w odniesieniu do sądów oznacza, że muszą one przyjmować, iż dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak stwierdzono w prawomocnym orzeczeniu. Zatem w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się dane zagadnienie, nie może być ono ponownie badana.

Z powyższego wynika, że WSA w Warszawie zbadał i ocenił, iż Pan [imię] brał udział w toczącym się postępowaniu. Nie zostały naruszone żadne jego prawa do obrony.

Należy wskazać, że oprócz podnoszonego przez Pana [imię] zarzutu rażącego naruszenia prawa decyzja z dnia 24 sierpnia 2004 r. nie jest objęta żadną inną kwalifikowaną wadą wymienioną w art. 156 K.p.a. Decyzja ta nie została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości (została wydana przez OSD Mazowieckiej OIIB), została wydana na podstawie przepisów dotyczących odpowiedzialności zawodowej w budownictwie zawartych w rozdziale 10 Prawa budowlanego, nie była wcześniej rozstrzygnięta żadną decyzją ostateczną, została skierowana do strony - Pana [imię], pełniącego funkcję kierownika budowy na określonych inwestycjach, nie była niewykonalna w dniu jej wydania, nie wywoływała żadnego czynu zagrożonego karą oraz nie zawierała innej wady powodującej jej nieważność z mocy prawa.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów należy wskazać, że są one także bezzasadne.

Według art. 97 ust. 1 i 3 Prawa budowlanego postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie wszczyna się na wniosek organu nadzoru budowlanego, właściwego dla miejsca popełnienia czynu lub stwierdzającego popełnienie czynu, złożony po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego. Wniosek może złożyć w zakresie swojej właściwości organ samorządu zawodowego.

Natomiast według art. 26 pkt 1 ustawy o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa okręgowy rzecznik odpowiedzialności zawodowej prowadzi postępowania wyjaśniające oraz sprawuje funkcje oskarżyciela w sprawach z zakresu odpowiedzialności zawodowej członków izb architektów oraz inżynierów budownictwa i dyscyplinarnej członków okręgowej izby.

Przepis art. 97 ust. 1 i 3 Prawa budowlanego nie został więc naruszony, ponieważ OROZ posiada normatywną podstawę do prowadzenia postępowania wyjaśniającego i wszczynania właściwego postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej przed sądem dyscyplinarnym izby inżynierów budownictwa. Wniosek OROZ został wysłany do Pana [imię] na właściwy adres, tj. na ul. Brukselską.

Nie został także naruszony w żaden sposób art. 98 ust. 2 Prawa budowlanego w związku z wymienionymi przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do członków samorządów zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów.

Według art. 11 ust. 1 ustawy o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa do postępowania w sprawach indywidualnych uregulowanych w ustawie, z wyjątkiem spraw dyscyplinarnych, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

A contrario oznacza to, że w postępowaniu w sprawach odpowiedzialności zawodowej

w budownictwie nie stosuje się przepisów właściwych dla postępowania dyscyplinarnego a więc rozdziału 5 ustawy o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa a także przepisów rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do członków samorządów zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów. Przepisy te nie mogły więc zostać naruszone.

Według art. 157 § 1 i 2 K.p.a. właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja wydana została przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze - ten organ. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu.

Natomiast według art. 158 § 1 rozstrzygnięcie w sprawie nieważności decyzji następuje w drodze decyzji.

KSD PIIB jest więc organem właściwym do rozpatrzenia wniosku Pana [imię] o stwierdzenie nieważności decyzji.

Z uwagi na to, że wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji datowany jest na 5 lutego 2015 r. a został przekazany do biura PIIB w dniu 2 lutego 2016 r. a więc po upływie prawie roku, Przewodniczący KSD PIIB skierował do Pana [imię] pismo informujące o rozpoznaniu jego wniosku przez KSD PIIB i umożliwiające wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Pouczenie

Strona niezadowolona z rozstrzygnięcia decyzji może w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia wnieść do Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa, ul. Mazowiecka 6/8, 00-048 Warszawa, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Członkowie składu orzekającego:

Józef Pączek – Przewodniczący

Ryszard Feliks Kruszewski – Sprawozdawca

Marian Zdunek

Otrzymują:

1. Pan [imię]
2. KSD a/a.